

[Ole Bjørn Kraft.]

vendige for dets virksomhed, herunder til at kræve indsendt behørigt bekræftede udskrifter af protokol- og regnskabsmateriale og til at indkalde personer til mundtlig forklaring. Endvidere er rådet berettiget til at få adgang til regnskaber og regnskabsbøger og til på stedet at foretage de til forholdenes oplysning fornødne undersøgelser“.

Med denne paragrafs myndighed bag sig kan prisdirektoratets embedsmænd forlange så at sige enhver oplysning af erhvervslivet og forlange alle regnskaber forelagt, kastesøgelys ind i alle kroge i en erhvervsvirksomhed, altså indenfor denne paragrafs rammer. Det er loven, og det har rigsdagens tilslutning, men erhvervslivet har naturligvis så et absolut krav på at sikres mod misbrug af den magt, som her lægges i prisdirektoratets hånd. Erhvervslivet har lov til at kræve to ting. Det har lov til at kræve, at det skal være muligt at møde undersøgerne, prisdirektoratets embedsmænd, med tillid, således at det er folk, hvis kvalitet, standard er af en sådan karakter, at der ikke kan være nogen tvivl om, at de, om jeg så må sige, står på lige fod med hensyn til moralen og hele holdningen med de folk, de skal undersøge, og derfor er det et absolut krav, at prisdirektoratet må være meget nøjeregnende med, hvem man giver den store myndighed i hænde. Erhvervslivet har et absolut krav på, at de oplysninger, man giver, bliver brugt efter lovens formål og kun efter lovens formål, med andre ord, at der er sikkerhed for, at disse oplysninger ikke kan misbruges, f. eks. til politiske formål, ude eller hjemme, og at værdifulde oplysninger ikke glider ud og kommer andre i hænde, ikke kommer konkurrenterne i hænde og i det hele taget heller ikke bruges til andre formål end det, til hvilket de er indsamlet. Det er noget, som også rigsdagen og regeringen har lagt overordentlig vægt på; tavshedspligten og fortroligheden understreges jo meget stærkt i prislovens § 5, hvorefter overtrædelse kan straffes både efter borgerlig straffelov og efter tjenestemandsløven. Men den tryghed, man tidligere havde, den overbevisning om, at der ikke kunne ske fejl på disse områder, er ikke længere til stede, efter at det har vist sig, at dette brud på tavshedspligten har kunnet finde sted, og at det har kunnet ske på den måde, det er sket. Derfor er det min opfattelse, at der nu må foretages en virkelig undersøgelse af, om der ikke er andre veje, ad hvilke man kan hævde denne

kontrol — man må effektivisere den. Og jeg vil gerne tilføje, at begivenhederne har understreget risikoen ved ansættelse af embedsmænd, hvis loyalitet overfor et politisk parti synes større end deres loyalitet overfor staten eller den gerning, som de er sat til at udføre. Der er gennem de erfaringer, vi har gjort, rejst et meget stort spørgsmål, som jeg er overbevist om at regeringen vil blive nødsaget til at tage op til undersøgelse: spørgsmålet om de kommunistiske embedsmænds hele stilling, men det kan ikke drøftes i dag. I dag rejser sig først og fremmest det spørgsmål: Hvilken kontrol har der været før, og hvilken er der nu, efter Bechgaard-sagen?

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg kan være enig med det ærede medlem i størstedelen af de betragtninger, han her har fremsat. Det er rigtigt, at prisloven giver myndighederne adgang til at indsamle ret vidtgående oplysninger. Det er også rigtigt, at denne adgang til at indsamle disse oplysninger har rigsdagens billigelse, og enhver vil jo forstå, at det er nødvendigt, at sådanne oplysninger kan indsamles, for at priskontrollen kan have den effektivitet, man ønsker den skal have. Herved får priskontrolrådets medlemmer og prisdirektoratets medarbejdere ret, skal jeg sige, intime oplysninger om erhvervslivets forhold i hænde, og det må jo være en absolut forudsætning, at disse oplysninger ikke misbruges, ej heller politisk, naturligvis hverken ude eller hjemme, for at anvende det ærede medlems formulering.

Til sikring mod, at uvedkommende bliver bekendt med de sager, prisdirektoratet behandler, gør direktoratet ved ansættelsen de pågældende embedsmænd og medhjælpere bekendt med de særlige pligter, der i så henseende påhviler dem. Siden institutionens oprettelse i 1937 har samtlige beskæftigede underskrevet en erklæring gående ud på, at vedkommende er bekendt med, at han ikke må være interesseret i eller knyttet til nogen erhvervsvirksomhed eller erhvervsorganisation, og at han ifølge prisloven under ansvar efter straffeloven og tjenestemandsløven er forpligtet til overfor alle uvedkommende at hemmeligholde, hvad han i sin virksomhed i prisdirektoratet måtte blive vidende om. De omtalte særlige pligter indskræpes jævnlige overfor direktoratets personale, såvel mundtligt, hvor foranledning gives, som ved interne cirkulærer til samtlige medarbejdere. For prisinspektørernes vedkommende er forholdet endvidere fremhævet i den instruks, der